

[Morten Lange.]

folketing, og sådan skal vi ikke lovgive. Det er en sekulær lovgivning, vi laver, og derfor vil jeg mene, at vi i virkeligheden kan se med en betydelig ro på indvendinger, som bygger på en religiøs-etisk indstilling. Dette lovforslag, som man kan forestille sig vedtaget, påbyder ikke nogen som helst menesker en svangerskabsafbrydelse, og det ændringsforslag, vi har stillet sammen med socialdemokraterne, gør det endnu mindre. Tværtimod tilbydes der assistance på en lang række poster. Derfor bygger alle disse mange indvendinger i virkeligheden på en helt grundlæggende fejltagelse.

Man har i denne forbindelse talt en del om, at denne lov burde ud til folkeafstemning. Jeg havde lyst til at formulere det spørgsmål, som skulle stilles til folkeafstemningen. Det skulle naturligvis være noget i retning af: „Hvis Deres datter er blevet besvangret af en person, som hun ikke kan lide, og som De ikke kan lide, vil De så finde det rimeligt med en svangerskabsafbrydelse?“ Så fik vi det problem frem, som folk vel i virkeligheden skulle tage stilling til, før de gav et ja eller et nej.

Men jeg synes ikke, at loven bør sendes til folkeafstemning. Jeg tror ikke, den egner sig til det. Det er et udpræget minoritetsspørgsmål, om man ønsker at gennemføre en svangerskabsafbrydelse; det er derfor et folketingsanliggende, og rekursen til en folkeafstemning er i og for sig, hvad dette angår, ikke nogen lykkelig idé. Jeg har en fornemmelse af, at skulle vi sende et klart formulert forslag til folkeafstemning, som f. eks. det ændringsforslag, vi nu har stillet, er der såmænd god sandsynlighed for, at det blev vedtaget. Men jeg mener ikke, at denne etiske debat skal gå stort længere, end den er gået nu. Vi bliver nødt til at se at få sagen afgjort.

I forbindelse med arbejdsbetingelserne må man også sige, at det unægtelig ikke har gjort sagen nemmere, at vi her har fået et af de i cement nedstøbte regeringsforslag. Der var på forhånd truffet aftale om bogstavelig

talt den mindste enkelthed. Når vi har diskuteret de forskellige paragraffer i udvalget, har vi jo hyppigt stødt på ting, som vi godt kunne se var urimelige — det var ikke så forfærdelig svært at se det på ansigterne rundt omkring bordet — men som altså ikke kunne rettes. Der kunne ikke gøres noget ved det, for de tre regeringspartier var blevet enige om kommaer, tankestreger, citatontegn, alt, hvad der måtte findes. Man kunne måske få flyttet en enkelt lille bid, som var så henrivende uklar, at ingen kunne forstå den, hen i bemærkningerne, og den slags smålugning af kimplanter er selvfølgelig meget hyggeligt. Men vi har ikke haft nogen som helst chance for virkelig at påvirke lovens karakter, og det er i virkeligheden meget utilfredsstillende, for det lovforslag, som vi her har til anden behandling, indeholder en lang række paragraffer, som hver for sig er uklare og ukloge, og som tilsammen bliver til det, der i dagbladet B.T.s leder i dag er karakteriseret så fortrinligt som en principløs lov.

Man har, som vi også talte om ved første behandling, fundet ud af, at hvis man er over 38 år, har man umiddelbart adgang til abort uden videre rådgivning eller konsultation. Hvorfra dette tal stammer, er uklart. Det er ikke et printal, der er ikke nogen særlige ting, der peger netop på det tal, men man har altså valgt det, fordi man for kvinder over 38 år hidtil simpelt hen har accepteret så godt som alle ansøgninger. Det gør man ganske vist også for dem, der er 37 år, 36 år eller 35 år, procenten er næsten ikke stigende i disse tilfælde. Man kunne såmænd lige så nemt efter samme logik have fastsat grænsen til 35 år.

Men jeg vil gerne rejse et helt andet spørgsmål, som er blevet endnu tydeligere for mig: er det ikke lige netop disse ret gamle besvangrede eller gravide, som har brug for rådgivning? Hvis de ikke har født før, står de i mange tilfælde i den situation, at dette er deres sidste chance, og man skulle dog nok mene, at det skulle overvejes alvorligt, om den skal tages eller forkastes.